

خوای گه وره ده فەرمویت: بۆ بەندە چاکەکانم شتانیکم ئامادە کردووە که چاوهکان نهیان بینووە، وگوپیهکان نهیان بیستووە، و به سەر دلی هیچ مروڤیکدا نههاتووە، بخویننهوه نهگەر ویستان: { فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً } { بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ }

له ئه‌بی هوره‌یره‌وه -ره‌زای خوای لیبت- که پیغه‌مبەر -صلی الله علیه وسلم- ده‌فەرمویت: «خوای گه‌وره‌ ده‌فەرمویت: «بۆ بەندە چاکەکانم شتانیکم ئامادە کردووە که چاوه‌کان نه‌یان بینووە، وگوپیه‌کان نه‌یان بیستووە، و به‌سەر دلی هیچ مروڤیکدا نه‌هاتووە، بخویننه‌وه نه‌گەر ویستان: { فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً } { بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ } [السجدة: 17] واتە: {ئینجا هیچ که‌سیک نازانیت چی شاراوته‌وه‌ بۆیان له‌ (به‌هه‌شتدا که‌ هۆی) گه‌شبوونی چاوه‌کانن ئه‌م پاداشته‌ (ده‌درینه‌وه‌) به‌ هۆی ئه‌و کرده‌وانه‌ی که‌ کردووایه‌».

وله‌ سه‌هلی کوری سه‌عه‌وه‌ -ره‌زای خوای لیبت- ده‌لیت: ئاماده‌ی دانیشتیکی پیغه‌مبەر -صلی الله علیه وسلم- بووم که‌ وه‌سفی به‌هه‌شتی کرد هه‌تاوه‌کو ته‌واو بوو، پاشان له‌ کو‌تایی وته‌کانیدا فەرمووی: «شتانیک‌ی تێدایه‌ که‌ چاوه‌کان نه‌یان بینووە، وگوپیه‌کان نه‌یان بیستووە، وپیرکردنه‌وه‌ی لی‌ی نه‌هاتووە به‌سەر دلی هیچ مروڤیک»، پاشان -ئەم ئایه‌تانه‌ی خوینده‌وه‌-: { تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ لِمَصَاحِبِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ حَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَرَفْتَهُمْ يُنْفِقُونَ (16) فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً } { بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (17) } [السجده] واتە: {ته‌نیشتیان دوور ده‌که‌وێته‌وه‌ له‌ جیگای خه‌وتنیان (واته‌: له‌خه‌ وه‌له‌ده‌سن بۆ شه‌و نوێژکردن) نزا ده‌که‌ن وده‌پارینه‌وه‌ له‌ په‌روه‌رگاریان به‌ ترس و هیواوه‌ و له‌و پرۆزی و سامانه‌ی پیمان داو‌ن ده‌به‌خشن (16) ئه‌مجا هیچ که‌سیک نازانیت چی شاراوته‌وه‌ بۆیان له‌ (به‌هه‌شت دا که‌ هۆی) گه‌شبوونی چاوه‌کانن ئه‌م پاداشته‌ {}} (ده‌درینه‌وه‌) به‌ هۆی ئه‌و کرده‌وانه‌ی که‌ کردووایه‌ (17).

[ص‌حیحه‌] [موس‌لیم گێراوه‌تیه‌وه‌ -بوخاری و موس‌لیم هاوران له‌سه‌ری]

واتای فەرمووده‌که‌: خوای گه‌وره‌ ئاماده‌ی کردووە بۆ بەندە چاکەکان، ئه‌وانیش ئه‌و که‌سانه‌ن که‌ فەرمانه‌کان جێبه‌جێ ده‌که‌ن و‌خۆیان به‌ دوور ده‌گرن له‌ حه‌رام‌کراوه‌کان، (چاوه‌کان نه‌یان بینووە): له‌ جوانی و‌شتی سه‌رنج‌راکێش و‌قه‌شه‌نگ. (وگوپیه‌کان نه‌یان بیستووە): له‌ ده‌نگی خۆش و‌ وه‌سفی سه‌یر و‌لێرده‌دا ته‌نها باسی بینین و‌بیستنی کردووە چونکه‌ به‌هۆیانه‌وه‌ درک به‌ زۆرینه‌ی هه‌سته‌پیکراوه‌کان ده‌که‌ین، وه‌هروه‌ها تامکردن و‌بۆنکردن و‌به‌رکه‌وتنیش -ده‌ستلێدانیش- هه‌ستن. (و به‌سەر دلی هیچ مروڤیکدا نه‌هاتووە): واتا ئه‌و نيعمه‌ت و‌خۆشبه‌ی بۆیانی ئاماده‌ کردووە به‌سەر هیچ دلێکدا نه‌هاتووە وه‌یج مروڤیک بیری لێ نه‌کردوو‌ته‌وه‌، هه‌رشتیکی هاتبێته‌ سه‌ر دلێاندا به‌هه‌شت له‌وه‌ مه‌زنتره‌ و‌خۆشتره‌؛ چونکه‌ مروڤ ته‌نها ئه‌و شتانه‌ دێت به‌ خه‌یالیدا که‌ ده‌یزانن وله‌ خه‌یالیانه‌وه‌ نزیکه‌ له‌و شتانه‌ی سه‌باره‌تی ده‌زانن، و‌خۆشی و‌نيعمه‌ته‌کانی به‌هه‌شت له‌ سه‌رووی ئه‌مانه‌وه‌یه‌، ئه‌میش له‌ پرێلێناتی خوای گه‌وره‌یه‌ بۆیان چونکه‌ گوێرايه‌لی فەرمانه‌کانی خوای گه‌وره‌ بوون، و‌خۆیان له‌ حه‌رام‌کراوه‌کان پاراست، وله‌ پێناو خوای گه‌وره‌ ئارامیان گرت له‌سه‌ر نا‌ره‌حه‌تی و‌ناخۆشبه‌یه‌کان، بۆیه‌ پاداشته‌ له‌ په‌گه‌زی کرده‌وه‌کانه‌. (بخویننه‌وه‌ نه‌گەر ویستان) له‌ گێرانه‌وه‌یه‌کی تر‌دا: (ئەم ئایه‌ته‌ی خوینده‌وه‌): { فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُمْ مِّن قُرَّةِ أَعْيُنٍ جَزَاءً } { بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ } [السجدة: 17] واتە: {ئه‌مجا هیچ که‌سیک نازانیت چی شاراوته‌وه‌ بۆیان له‌ (به‌هه‌شتدا که‌ هۆی) گه‌شبوونی چاوه‌کانن ئه‌م پاداشته‌ (ده‌درینه‌وه‌) به‌ هۆی ئه‌و کرده‌وانه‌ی که‌ کردووایه‌}، (هیچ که‌سیک): له‌ ئایه‌ته‌که‌دا له‌ (نفس) باس‌کراوه‌، واتا هه‌موو نه‌فسه‌کانی هه‌موو بوونه‌وه‌ره‌کان ده‌گرتیه‌وه‌، بۆیه‌ هیچ یه‌کیک نازانیت چیا‌ن بۆ ئاماده‌کراوه‌ له‌

خیر و نیعمت و ناسوودهی و چیری زور وهه میشهیی، چونکه ئەوان له شهودا نووژیان کرد و نزیان کرد، و کردهوهکانیان شاردهوه، بۆیه پاداشت له پرهگهزی کردهوهکانه، بۆیه فهرمووی: {جَزَاءٌ يَمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ} (17) {[[السجده] واته: ئەم پاداشته (دهدرینهوه) به هۆی ئەو کردهوانهی که کردوویانه (17

<https://sunnah.global/hadeeth/ku/show/10404>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

